

Erik Høegh-Andersens prædiken til konfirmationsgudstjeneste

Taler

Erik Høegh-Andersen
Sognepræst

Dato

2. maj 2026

Sted

Trinitatis Kirke, København

Omstændigheder**Prædikentekster**

Salmernes Bog kapitel 23, vers 1
Paulus' Brev til Romerne kapitel 8, vers 35 og 37-39

Salmer

754 -192 // 588 - 441-752 v. 3-5

- 1 ”I skal ikke krybe forskræmte over jorden, men være frie fugle”.
En prædiken om tro og mod

5

Kære konfirmander, forældre og familier

- Nu sidder I så her i kirken til den store fest som konfirmationen er. En fest hvor I konfirmander bliver fejret og får lov til at være i centrum. En fest hvor vi
10 tænker på alt det store I har foran jer nu.

- I har foran jer et liv hvor der er så meget I skal erfare og gøre og se. I skal selv træffe beslutninger og tage stilling til en masse ting. I skal gøre opdagelser I ikke før har gjort. I vil forhåbentlig opleve forelskelse, kærlighed, venskaber, og møde
15 mennesker som får betydning for jer, og som udvider jeres horisont. Og I vil forhåbentlig også kunne opleve den glæde det er at kunne fordybe jer i noget, i et arbejde, i bøger, i opgaver I slet ikke ved noget om endnu.

- Det er virkelig en livsrejse I har foran jer, og I ved endnu ikke hvad I kommer ud
20 for på rejsen, og hvilken betydning det får i jeres liv. Kun det at det er stort og vidunderligt, det liv I har foran jer, men jo sandelig også uoverskueligt og krævende og sommetider forbasket svært. Ja det rummer også mørke sider, hvor I må stå fast og holde ud.

25 Men I skal ud i det. Sådan lidt efter lidt. Og når I nu i næsten et år har gået til
konfirmationsforberedelse eller til præst, så er det jo ikke mindst for at ruste jer
til rejsen. Dvs. igennem hele jeres opvækst har I jo forhåbentlig fået så meget
godt med jer som I vil kunne bruge i jeres liv. Men her i kirken har I kunnet suges
30 til jer af den visdom og det mod den kristne tro giver. Og I har kunnet overveje
hvad der er det afgørende i jeres liv. Hvad det gælder om. Og hvad I i sidste ende
stoler på.

Ja, hvad betyder det at I er døbt? Og hvad betyder at I nu siger ja til at leve og
bekræftes i den kristne tro?

35

For at sige noget om det, vil jeg gerne begynde med lille fabel af den tyske digter
og filosof G. E. Lessing.

Engang blev ørnen spurgt: ”Hvorfor opdrager du dine unger så nær ved solen?”
40 Hvorfor skal de lære at flyve helt deroppe hvor vingerne strejfer himmelblået og
regnbuen, og hvor deres vilde skrig går i ét med stjernesangen?”

Ørnen svarede: ”Hvordan skulle mine unger ellers lære at flyve og søge imod
lyset? Hvordan skulle de få dristighed til at lære at håbe vildt? Jeg opdrager mine
45 unger nær solen, for at de skal blive ukuelige og urædde og flyve over alle
afgrunde og imod de værste storme.
Mine unger skal ikke krybe forskræmte over jorden, de skal være frie fugle”.

Denne lille fabel beskriver for mig at se hvad tro og dåb handler om. Ørnens
50 unger skal ikke krybe forskræmte hen over jorden, men de skal være frie fugle.
Ørnen har vist nok altid været betragtet som en kongelig fugl, som et billede på
Gud som er i Højeste. I Det gamle Testamente fortælles det at Gud Herren er
ligesom ørnen der vækker sit kuld og skubber ungerne ud over redens kant,
mens den med sit mægtige vingefang flyver under dem for at gribe, om nogen
55 for alvor skulle falde ned.

Det er det tro og dåb for mig at se handler om: Om at turde begive sig på
tilværelsens dyb i den forvisning at der er en usynlig hånd, eller en ørnevinge
under os, som griber og holder os fast.

60

Ja dåben handler om at dette liv som er vidunderligt og frygteligt, vidtåbent og
svimlende, det skal jeg kaste mig ud i, det skal jeg opleve og se, men hvad jeg end

kommer ud for, om så stormene hvirvler omkring mig, eller afgrunden åbner sig
65 under mig, så er jeg stadig i den almægtige Guds hånd. Og intet kan rive mig ud
af den.

Det er, tror jeg, derfor vi lader vores børn døbe, eller selv lader os døbe, hvis vi er
blevet så store at vi kan sige ja. Og det er også den tro I konfirmander siger ja til
70 at blive bekræftet i i dag.

Intet menneske kan give os garantier for at vi får et sikkert og ubekymret liv.
Ingen kan love at vi ikke kommer ud for farlige og uoverskuelige ting. Men vi
kan leve i den tro at i hele dette liv, med alt hvad det rummer, er jeg omsluttet af
75 Gud. Sådan at Guds hånd hvælver sig over mig og under mig. Usynligt,
uforklarligt, men virkeligt. Sådan at når jeg er derude på dybet hvor jeg ikke kan
bunde, så ved jeg at Gud holder mig oppe, og skulle jeg alligevel falde, så falder
jeg ikke ud af hans hånd.

80 Jeg synes det er en fantastisk måde at se vores liv på. Se hvordan det med alt hvad
det rummer, er i Gud. Se at hver dag vi går ind i, er det noget af Guds verden vi
vandrer i. Hver dag er der noget vi skal åbne vores øjne for og se. Hver dag en
skønhed vi ikke bare må gå forbi. Hver dag mennesker som gør livet rigere og
større, og det alt sammen giver kraft og næring til vores sjæl.

85 Sådan kan vi have en stærk fornemmelse af at vi bliver ført igennem det
forunderlige liv.

Det som salmisten fra Det gamle Testamente meget smukt giver udtryk for i
90 den salme vi hørte:

Herren er min hyrde, jeg skal intet savne,
han lader mig ligge i den grønne eng,
han fører mig til det stille vand,
95 han giver mig kraft på ny
og viser mig den rette vej.

Så vidunderligt kan det være at se hver dag som en gave fra Gud, som en
vandring i hans verden.

100

Men det tager selvfølgelig ikke væk, at det også kan være frygtelige og onde ting

vi kommer til at opleve og se. Ja det kan være sådan at vi i en tid må gå igennem det som salmisten kalder for mørkets eller dødsskyggens dal. Altså i et liv hvor vi
105 er ramt og slået ud af kurs, og vi slet ikke ved hvad vi skal. Det hele synes meningsløst og tomt. Depressioner kan ramme os, fortvivlelse, angst og sorg – når den vi elskede, ikke er der mere.

Og så kan det virkelig være svært at holde fast i troen på at vi stadig er i Guds
110 hånd. Eftersom tro ikke er noget én gang for alle givet. Vi kan bede om, som I konfirmander gør det i dag, om at blive bekræftet, blive styrket i den kristne tro. Men tro, forstået som tillid til Gud, er ikke noget vi bare har i vores magt.

Det er lykkeligt at kunne sige som salmisten: ”Selv om jeg går i dødsskyggens
115 dal, frygter jeg intet ondt, for du er hos mig og gør mig tryg”.

Men det er ikke sikkert vi kan sige det når det kommer dertil. Selv om vi er i Guds hånd, kan vi komme ud for erfaringer, hvor vi ikke mere kan se og fæste lid til at det er sådan det er.
120 Hvor er Gud henne? Spørger vi så. Hvorfor er vi så hjælpeløst overladt til os selv?

Og så kan vi måske alligevel en dag se tilbage og sige: Også dér var vi, på en måde vi slet ikke vidste, i hans hånd. Også dér greb Gud os og bar os. Vi famlede os
125 frem, vi så ikke andet end mørke, og så blev vi alligevel ledt igennem, til liv og til lys igen.

Og vi forstår på ny hvilken gave det er at være til.

130 Så kære konfirmander, vi ved ikke hvordan jeres vej gennem livet bliver. Hvad I kommer ud for af lykke og besvær, af glæde og af sorg. Men der er altid, også selv om I føler jer omgivet af mørke, noget vidunderligt som skænkes jer. I Davidsalmen lyder det sådan: ”Herre, du dækker bord for mig for øjnene af mine fjender. Du salver mit hoved med olie, mit bæger er fyldt til overflod”.

135 Dvs. selv om der er meget vi kan frygte; selv om der er fjender der ikke vil os det godt, og der er meget vi kan blive nødt til at kæmpe imod, så tager det ikke det smukke i livet væk. For Gud skænker os i sin gavmildhed en overflod af liv og gaver som skønhed, godhed, glæde og mulighed for fællesskab og nærvær hver
140 eneste dag. Og det er virkelig en opgave for os alle: at kunne sætte pris på det liv

vi får, og så når det kræves, være i stand til at stå imod og modigt forsvare alt det som vi har kært.

145 Ja hvad der end sker os i det åbne og usikre liv vi har foran os, så er der intet der vil kunne skille os fra den kærlighed Gud har vist os i Kristus. Det hørte vi Paulus sige i læsningen fra Romerbrevet, og det betoner han gang på gang. Kæmp for dit medmenneske, for det dyrebare liv vi sammen har fået givet, og stol på at kærligheden i Kristus vil sejre til sidst. Selv om mørket synes truende
150 og stort, vil det aldrig kunne sejre over lyset og kærligheden som kommer fra Gud.

Og med den viden, den tro skal vi alle, og nu siger jeg det til jer konfirmander, leve jeres liv. Ikke som forskræmte unger der kryber langs jorden eller finder et
155 sikkert sted at være. For I skal ud over redens kant. I skal med tiden forlade den trygge ramme jeres familie er. I skal selv ud i den store, svimlende verden.

Og der vil jeg håbe for jer at I virkelig har mod til at se og sanse og binde an med dette på én gang herlige og vidunderlige og svære liv. Jeg vil håbe at I som ørnens
160 unger har mod til at flyve over afgrunde og op imod storme. Modet til at begive jer ud i det vidåbne og uoverskuelige liv hvor ingen af os kan bunde. Som den unge ørn der fra redekanten flyver ud i det blå. Men så også vide at under jer er en mægtig vinge eller hånd som griber og bærer når I ikke kan bære det hele selv.

165 Til lykke med jeres ja til i dag til at leve i den kristne tro. Til lykke med alt det I nu har foran jer. Husk: Hver dag I går ind i, er Guds. Hver dag vandrer vi ind i hans verden. Og intet kan for alvor rive os ud af hans hånd.

170 Gid I som Guds børn må opleve friheden og suset og kærligheden i det fantastiske det er at være til. Amen.

Kilde

Manuskript taget fra trinitatiskirke.dk med tilladelse fra udgiver

175 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

Konfirmationstale, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

185

190

195

200

205

210

215